

ΑΝΤΡΙΟΥ ΛΕΪΝ

ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ
ΔΙΧΩΣ ΑΔΕΙΑ
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Όλες οι σημειώσεις του βιβλίου είναι του μεταφραστή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«**Α**υτό θα πονέσει, έτσι;»
Ο Κίερον Μέλορ άκουσε το ελαφρύ τρέμουλο στη φωνή του και σιχάθηκε τον εαυτό του. Γιατί δεν μπορούσε να διαχειριστεί αυτή τη φάση; Ύστερα από όλα όσα είχε υποστεί προσφάτως, αυτό θα έπρεπε να είναι παιχνιδάκι.

Όσο κι αν τα σκεφτόταν όμως όλα αυτά, ένιωθε τους παλμούς της καρδιάς του ν' ανεβαίνουν.

«Δε θα πονέσει καθόλου» του είπε καθησυχαστικά ο άντρας από το τατουατζίδικο-σκουλαρικάδικο. «Σαν τσίμπημα καρφίτσας. Βασικά δύο τσιμπήματα καρφίτσας. Ούτε που θα το καταλάβεις».

Ο Κίερον κοίταξε πάνω απ' τον ώμο του τύπου, προς τους ανθρώπους που έκαναν τα ψώνια τους στο εμπορικό κέντρο. Το τατουατζίδικο ήταν μικρό – το πολύ στο μέγεθος του δικού του υπνοδωματίου. Με τον άντρα που καθόταν στο σκαμνί απέναντί του, τη γυναίκα στο ταμείο και τον ίδιο εκεί μέσα, σχεδόν δεν υπήρχε χώρος για να στρίψει κανείς το σώμα του. Ο Σαμ –ο καλύτερος φίλος του Κίερον– περίμενε απέξω, ακουμπισμένος στο κιγκλίδωμα του εξώστη, με το βλέμμα καρφωμένο στο συνωστισμένο πλήθος του εμπορικού κέντρου.

Από κάτω υπήρχαν μαγαζιά που πουλούσαν ρούχα, ηλεκτρικά είδη, ακριβές τσάντες και έπιπλα. Κάτω από αυτά ήταν τα φαγάδικα. Εκεί, στον τελευταίο όροφο, βρίσκονταν τα πιο φτηνά καταστήματα: ένα μαγαζί με κόμικς, ένα μέρος που πουλούσε new age αποκρυφιστικά αγαλματίδια και τράπουλες με αγγέλους, ένα κουρείο για άντρες και το τατουατζίδικο.

Ο άντρας που καθόταν υπομονετικά μπροστά στον Κίερον φορούσε ένα κολλητό κοντομάνικο μπλουζάκι και είχε ένα πλούσιο μουστάκι, που ανέβαινε στα μάγουλά του για να ενωθεί με τις φαβορίτες του. Φορούσε επίσης ένα πέτσινο καουμπόικο καπέλο. Ένα τατουάζ, αποτελούμενο από μπλε και χρυσαφένια λέπια ψαριού, κάλυπτε το δεξί του χέρι, από τον καρπό μέχρι τον ώμο. Στο αριστερό του χέρι το τατουάζ ήταν ανολοκλήρωτο: μαύρες, καμπύλες γραμμές, που θα χρωματίζονταν σταδιακά στο μέλλον. Ο Κίερον έπιασε τον εαυτό του ν' αναρωτιέται αν χτυπούσε τα τατουάζ του μόνος. Ήταν άραγε κάτι τέτοιο δυνατό ή πήγαινε σε κάποιο άλλο τατουατζίδικο – ή μήπως έβαζε τη γυναίκα στο ταμείο να του τα χτυπήσει; Και γιατί ήταν μισοτελειωμένο; Είχε ξεμείνει από μπλε και χρυσό μελάνι;

«Λοιπόν» είπε ο άντρας, με την υπομονή του να λιγοστεύει «θα το κάνουμε ή όχι;».

Ο Κίερον πάλεψε να σταματήσει τις ιλιγγιώδεις σκέψεις και την ταχυκαρδία του. «Ναι» είπε και αμέσως πρόσθεσε πιο δυνατά και με μεγαλύτερη έμφαση: «Ναι!».

«Κι απλά για να 'μαι σίγουρος, είσαι όντως δεκαέξι, σωστά; Είμαι υποχρεωμένος να ρωτήσω. Δεν ανοίγουμε τρύπες για σκουλαρίκια σε κανέναν κάτω από δεκάξι».

«Ναι» αποκρίθηκε ο Κίερν. Δεν ήταν δεκάξι, όμως η εμφάνισή του έδειχνε πως θα μπορούσε να είναι. Από την έκφραση του άντρα κατάλαβε πως δεν τον πίστεψε, όμως δεν είχε σημασία. Τον είχε ρωτήσει και ο Κίερν είχε απαντήσει.

«Δυο σκουλαρίκια-δόντια φιδιού, ένα σε κάθε πλευρά, σωστά;»

«Σωστά».

«ΟΚ». Άπλωσε το χέρι και έτριψε το κάτω χείλος του Κίερν με κάτι που πρέπει να ήταν πανάκι καθαρισμού και μύριζε αντισηπτικό. «Τώρα θα σου κάνω δυο σημάδια με μαρκαδοράκι. Μόλις τα πλύνεις, θα φύγουν, θέλω όμως να βεβαιωθώ πως οι τρύπες θα είναι συμμετρικές». Άφησε το πανάκι, έπιασε ένα μαρκαδοράκι, έγειρε μπροστά και το ακούμπησε δύο φορές στο πρόσωπο του Κίερν, εκεί όπου είχε περάσει το αντισηπτικό. «Δεν υπάρχει τίποτε χειρότερο από στραβά σκουλαρίκια». Κοίταξε εξεταστικά τα σημάδια που είχε κάνει. «Ναι, καλά είμαστε, νομίζω». Αφήνοντας το μαρκαδοράκι σ' έναν πάγκο δίπλα του, έπιασε κάτι που θύμιζε μικρή λαβίδα. Για την ακρίβεια, όπως ανακάλυψε ο Κίερν μόλις ο άντρας το έσφιξε στο χείλος του, πάνω από το ένα σημάδι που είχε κάνει, ήταν όντως μια μικρή λαβίδα. Κρατώντας τη σταθερή με το ένα του χέρι, με το άλλο έπιασε κάτι.

Ο Κίερν έκλεισε τα μάτια και κράτησε την ανάσα του.

«Προσπάθησε να μην τιναχτείς» είπε ο άντρας. «Αυτό το πράγμα στο χείλος σου έχει δύο τρύπες – μία από κάθε μεριά. Από εκεί μέσα θα περάσω τη βελόνα. Η βελόνα έχει πάνω της ένα καρφάκι. Θ' αφαιρέσω τη λαβίδα, έπειτα θα τραβήξω τη βελόνα κι αυτό θ' αφήσει το καρφάκι μες στην τρύπα». Καθώς πέρασε η βελόνα μέσα από το χείλος του, ο Κίερν

ένιωσε έναν οξύ πόνο κι ένα τράβηγμα, κι έπειτα αισθάνθηκε μερικές ακόμα κινήσεις καθώς ο άντρας αφαιρούσε τη λαβίδα. Ετοιμάστηκε να νιώσει ακόμα μεγαλύτερο πόνο με το τράβηγμα της βελόνας, όμως ίσα που το κατάλαβε. Ίσως το πανάκι με το αντισηπτικό να είχε και λίγο αναισθητικό, που μόλις είχε αρχίσει να επιδρά. Άρχισε να νιώθει έναν μουντό πόνο, ενώ ο άντρας έγειρε πίσω και επιθεώρησε το έργο του.

«Άψογα. Είσαι εντάξει; Δε θα λιποθυμήσεις ε;»

Ο Κίερν κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Του φάνηκε πως γεύόταν αίμα, όμως δεν ήταν σίγουρος.

«Έτοιμος για το επόμενο;»

Έγνεψε καταφατικά. Πάλι του έπιασε με τη λαβίδα το χέιλος, αυτή τη φορά όμως δεν ένιωσε καν τη βελόνα να μπαίνει, πόσο μάλλον να βγαίνει. Καθώς ο άντρας ξανάφησε τη λαβίδα στον πάγκο, ο Κίερν άγγιξε τα καρφάκια με τη γλώσσα του – πρώτα αριστερά και μετά δεξιά. Όταν η άκρη της γλώσσας του συνάντησε το ψυχρό μέταλλο, ένιωσε ένα μικρό τίναγμα, σαν πολύ ελαφριά ηλεκτρική εκκένωση. Κούνησε δοκιμαστικά τα χείλη και το σαγόني του. Τα καρφάκια είχαν τοποθετηθεί σκοπίμως πιο ψηλά, ώστε να μη χτυπάνε πάνω στα δόντια του, εκτός αν το έκανε επίτηδες με το κάτω χέιλος του.

«Τελειώσαμε. Μη φας και μην πιεις τίποτα για την επόμενη μισή ώρα. Ξαναέλα σε δυο εβδομάδες να σου αντικαταστήσω τα καρφάκια με σκουλαρίκια. Όλα είναι ήδη μέσα στην τιμή. Και μια που το λέμε, πλήρωσε, σε παρακαλώ, την αξιαγάπητη Μαρία καθώς βγαίνεις – τριάντα λίρες, παρακαλώ».

Σηκώθηκε, προσπέρασε τον Κίερν και πήγε σ' έναν μικρό

νεροχύτη. Ο Κίερον κατέβασε τα πόδια, σηκώθηκε νιώθοντας μια μικρή ζαλάδα και πήγε εκεί όπου η Μαρία περίμενε με την παλάμη ήδη ανοιχτή. Ψαχούλεψε στην τσέπη του για τα λεφτά που είχε μαζέψει με κόπο, απ' το χαρτζιλίκι που του έδινε η μητέρα του, και της τα έδωσε. Ήταν πολλά, όμως τα 'θελε πολύ καιρό αυτά τα σκουλαρίκια.

Μόλις βγήκε έξω, τον χτύπησε ο δροσερός αέρας. Στο μέτωπό του ένιωσε στάλες ιδρώτα.

«Λοιπόν, πώς σου φαίνονται;» ρώτησε πλησιάζοντας τον Σαμ.

Ο φίλος του συνοφρυώθηκε. «Σόρι, είπες κάτι;»

«Κόφ' την πλάκα, ξέρω ότι με άκουσες».

Ο Σαμ χαμογέλασε. «'Ντάξει, ναι. Βασικά δείχνουν μια χαρά. Καλύτερα απ' ό,τι φανταζόμουν. Πώς λες να φανούνε στη μάνα σου;»

«Το ερώτημα είναι πόσος καιρός θα περάσει μέχρι να το πάρει είδηση». Ο Κίερον διέκρινε την πικρία στα ίδια του τα λόγια και μίσησε τον εαυτό του.

«Ακόμη βαράει υπερωρίες;» ρώτησε ο Σαμ.

«Όσο περισσότερες βάρδιες μπορεί. Έπειτα ξοδεύει τα χρήματα που βγάζει απ' τις υπερωρίες για να μου κάνει δώρα, επειδή νιώθει ενοχές για τις υπερωρίες. Πώς τη λένε εκείνη τη φράση – “φαύλος κύκλος”; Ε, σ' έναν τέτοιον είμαστε κολλημένοι».

Ο Σαμ έγνεψε με το κεφάλι. Κοίταξε πάλι το τρυπημένο χείλος του Κίερον. «Η αδερφή μου μου 'πε για έναν τύπο που της φέρανε στα Επείγοντα. Είχε τρύπες σαν τις δικές σου, μόνο που εκείνος είχε ήδη αλλάξει τα καρφάκια με σκουλαρίκια. Φαίνεται πως, όταν έτρωγε βραδινό, το πιρούνι πιά-

στηκε στο ένα σκουλαρίκι. Μέσα στον πανικό του να το βγάλει, τελικά έσκισε το χείλος του. Φρίκη».

Όταν το μυαλό του Κίερον πήγε στην Κόρτνεϊ, την αδερφή του Σαμ, ένωσε τα μάγουλά του να φλογίζονται. Το ήξερε πως είχε κοκκινίσει και δεν ήθελε να τον δει ο φίλος του. Προσπαθώντας ν' αλλάξει θέμα, είπε: «Απλά ζηλεύεις. Ό,τι φρικιαστικές ιστορίες κι αν μου πεις, δεν πρόκειται ν' αλλάξω γνώμη».

«Κοίτα, άμα θες εσύ να βεβηλώσεις το σώμα σου, εγώ θα σε σταματήσω;»

Ο Κίερον αρπάχτηκε. «Τουλάχιστον εγώ βεβηλώνω το εξωτερικό του σώματός μου. Έχω δει πόσα αναφυκτικά κατεβάξεις – απ' αυτά που 'ναι τίγκα στην καφεΐνη. Τώρα που μιλάμε, το συκώτι σου μάλλον κάνει σχέδια να μετακομίσει».

Ο Σαμ συνοφρυώθηκε. «Μου φαίνεται πως την είδα αυτή την ταινία – ή μήπως ήταν στον ύπνο μου;»

Κοιτάζοντας από την άκρη του εξώστη, ο Κίερον είπε: «Κοίτα εκεί κάτω. Εκεί καθόμασταν πριν από μια βδομάδα, όταν είδαμε να απαγάγουν τον Μπράντλεϊ Μάρσαλ».

Ο Σαμ έγνεψε καταφατικά. «Για σκέψου το: Αν καθόμασταν σε διαφορετικό τραπέζι στο φαγάδικο ή αν είχαμε αποφασίσει να καθίσουμε κάπου αλλού ή αν είχαμε φύγει νωρίτερα, ποτέ δε θα 'χαμε ανακατευτεί σ' αυτή την ιστορία».

Αυτή την ιστορία. Τρεις λέξεις όλες κι όλες, όταν όμως ο Κίερον έφερνε στον νου του όσα συνέβησαν την προηγούμενη εβδομάδα, του ερχόταν ζάλη. Πριν από μια εβδομάδα ήταν άλλος ένας δυσσχετισμένος έφηβος, που παρακολουθούσε τον υπόλοιπο κόσμο να περνάει από μπροστά του, σκεπτόμενος πόσο βαρετά κι ανούσια ήταν τα πάντα. Τώρα

μπορούσε να λέει πως είχε βοηθήσει μια πράκτορα της ΜΙ6 ν' ανακτήσει ένα κλεμμένο πυρηνικό όπλο και είχε αποτρέψει την έκρηξη πολλών άλλων πυρηνικών όπλων σε πόλεις της Μέσης Ανατολής και της Ινδίας. Μάλλον, για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, δεν μπορούσε να πει κάτι τέτοιο. Η εν λόγω πράκτορας, ονόματι Ρεμπέκα Γουίλσον –ή «Μπεξ» όπως προτιμούσε να τη φωνάζουν– είχε απαιτήσει από τον Κίερον να τηρήσει το απόρρητο. Ούτως ή άλλως, κανείς δε θα τον πίστευε, πέρα από τον Σαμ, μαζί με τον οποίο είχε βιώσει αυτή την περιπέτεια.

«Παρεμπιπτόντως» είπε ο Κίερον «μέσα στη μέρα φτάνει στο Νιουκάσλ η πτήση της Μπεξ. Πρέπει να πάμε να τη συναντήσουμε».

«Ακόμη δεν το πιστεύω πως μπορείς να πετάξεις από το Μουμπάι στο Νιουκάσλ» είπε ο Σαμ. «Βασικά δυσκολεύομαι να πιστέψω πως μπορείς να πετάξεις απ' οπουδήποτε στο Νιουκάσλ».

«Στην πραγματικότητα, έπρεπε πρώτα να πετάξει από το Μουμπάι στο Δελχί, έπειτα να κάνει ανταπόκριση για Ντουμπάι και τελικά να πάρει μια πτήση που θα τη φέρει εδώ. Είπε πως ήθελε να δημιουργήσει σύγχυση για την πορεία που ακολούθησε, σε περίπτωση που κάποιος την παρακολουθούσε, όμως ναι, υπάρχουν πάρα πολλές πτήσεις από και προς το Νιουκάσλ. Μπορείς, αν θες, να πας σε πέντε διαφορετικούς προορισμούς στη Λαπωνία».

«Λαμπρά. Θα το θυμάμαι αυτό όταν έρθουν Χριστούγεννα. Η μάνα μου ακόμη έχει αυτή την αλλόκοτη επιθυμία να με πάει να δω τον Αϊ-Βασίλη στη σπηλιά του, σε κάποιο απ' αυτά τα μεγάλα εμπορικά καταστήματα. Θα τη ρωτήσω αν

μπορούμε αντ' αυτού να πάμε στη Λαπωνία». Ο Σαμ συνοφρυώθηκε πάλι. «Να σου πω, δε φαντάζομαι να 'βαλες τα σκουλαρίκια για να εντυπωσιάσεις την Μπεξ, ε; Θέλω να πω, κάτι τέτοιο θα 'ταν αρκετά περίεργο. Δεν την έχεις συναντήσει ποτέ. Βασικά, διόρθωσέ με, αν κάνω λάθος, ούτε καν την έχεις δει ποτέ».

«Όντως» είπε αμυντικά ο Κίερν «όμως μ' αυτή τη συσκευή που βρήκαμε όταν απαγάγανε τον Μπράντλεϊ, ουσιαστικά βλέπω ό,τι βλέπει κι εκείνη – τουλάχιστον όταν φοράει τα γυαλιά του ΔΕΠΥ. Κατά κάποιον τρόπο, έχω δει μέσα στις σκέψεις της».

«Αυτό δεν είναι απλά περίεργο, είναι *ανατριχιαστικό*» είπε ο Σαμ.

«Είναι τελείως αθώα η όλη φάση» διαμαρτυρήθηκε ο Κίερν. «Και όχι, δεν έβαλα τα σκουλαρίκια για να την εντυπωσιάσω. Δε νιώθω κάποια ανάγκη να την εντυπωσιάσω. Τη βλέπω περισσότερο σαν μεγάλη μου αδερφή».

«Αυτό είναι ακόμα πιο ανατριχιαστικό» είπε μ' έναν μορφασμό ο Σαμ. «Όταν έμενε ακόμη στο πατρικό μας η Κόρτνεϊ, μοιραζόμασταν το ίδιο δωμάτιο. Έχω δει πράγματα που δε βάζει ο νους σου. Ποτέ ξανά».

«Αναμνήσεις απ' τον Πόλεμο του Βιετνάμ;»

«Μετατραυματικό σοκ» αποκρίθηκε ο Σαμ.

«Η Μπεξ θα θέλει να δει τον Μπράντλεϊ το συντομότερο δυνατό» είπε ο Κίερν. «Η αδερφή σου είναι σπίτι ή στη δουλειά; Γιατί, αν είναι κι αυτή εκεί, μπορεί να μπλέξει το πράγμα».

Πριν απαντήσει, ο Σαμ έμεινε για λίγο σιωπηλός. Πιθανότατα, όπως και ο Κίερν, έπαιζε πάλι στο μυαλό του τη

σκηνή με τον Μπράντλεϊ να πέφτει ξερός στο διαμέρισμα της αδερφής του, με τη μούρη στο χαλί του πατώματος και το κεφάλι του να κάνει έναν γδούπο. Είχε συνέλθει σχετικά γρήγορα, όμως οι δύο φίλοι είχαν ήδη καλέσει ασθενοφόρο. Αγνοώντας τις ενστάσεις του, τον είχαν πάει στα Επείγοντα του κοντινότερου νοσοκομείου, δίνοντας ένα ψεύτικο όνομα, ώστε να μην μπορούν να τον ταυτοποιήσουν ή να τον εντοπίσουν. Έπειτα από μια ακτινογραφία του κρανίου του, ένα εγκεφαλογράφημα κι ένα καρδιογράφημα, οι γιατροί κατέληξαν πως δεν ήξεραν τι του είχε συμβεί. «Πιθανότατα ένα μεμονωμένο ισχαιμικό επεισόδιο» είπε ένας απ' αυτούς, με τη βεβαιότητα κάποιου που είχε εξετάσει όλα τα δεδομένα κι είχε καταλήξει σ' ένα δύσκολο συμπέρασμα. Όση ώρα μιλούσε ο γιατρός, ο Κίερν χρησιμοποιούσε τα γυαλιά του ΔΕΠΥ και σύντομα είχε βρει στο ίντερνεντ πως «μεμονωμένο ισχαιμικό επεισόδιο» ήταν απλά μια επιτηδευμένη ιατρική ορολογία για τον προσωρινό περιορισμό της ροής του αίματος προς τον εγκέφαλο. Περιέγραφαν βασικά αυτό ακριβώς που είχε συμβεί, απλά χρησιμοποιώντας δυσκολότερες λέξεις. Ο Κίερν σκεφτόταν σοβαρά να πιέσει για μια πλήρη μαγνητική τομογραφία του κρανίου του Μπράντλεϊ, τότε όμως ο ίδιος ο Μπράντλεϊ αποφάσισε να φύγει – τρεκλίζοντας, καθότι δεν μπορούσε ακόμη να διατηρήσει την ισορροπία του. Ο Κίερν κι ο Σαμ δεν είχαν άλλη επιλογή παρά να τον ακολουθήσουν, για να βεβαιωθούν πως δε θα σωριαζόταν μπροστά σε κανένα λεωφορείο ή τίποτε χειρότερο.

«Η Κόρτνεϊ έχει δωδεκάωρη βάρδια» είπε τελικά ο Σαμ. «Θα έχουμε το διαμέρισμα στη διάθεσή μας».

«Αυτό είναι καλό. Μπορεί η Κόρτνεϊ να φροντίζει τον

Μπράντλεϊ, όμως εξακολουθεί να μην έχει ιδέα τι δουλειά κάνει». Ο Κίερν πείραξε πάλι με τη γλώσσα του το δεξί καρφάκι, συνεπαρμένος από την αίσθηση ενός ξένου σώματος στο στόμα του. Είχε την εντύπωση πως ήταν τεράστιο, σαν μπιζέλι, όμως ήξερε πως απλά τον ξεγελούσε η ευαισθησία της γλώσσας του.

«Πότε φτάνει η πτήση της Μπεξ;» ρώτησε ο Σαμ.

«Γύρω στις πέντε το απόγευμα». Ο Κίερν έλεγξε το ρολόι του. «Πρέπει να πηγαίνουμε».

Ο Σαμ τον κοίταξε χαμογελώντας. «Πώς λες να φανούν στην Μπεξ τα σκουλαρίκια σου;»

«Σου 'πα πως δεν τα 'βαλα για αυτή» είπε βιαστικά ο Κίερν.

«Είσαι σίγουρος;»

«Τα έβαλα επειδή τα ήθελα εγώ! Μη γελάς, ρε, αλήθεια λέω!»

Η αλήθεια ήταν πως ο Κίερν ένιωθε μεγαλύτερη νευρικήτητα για την επερχόμενη συνάντησή τους απ' ό,τι ήθελε να παραδεχτεί. Είχαν μοιραστεί πάρα πολλά, τόσο έντονα πράγματα και σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, όμως δεν είχε δει ποτέ το πρόσωπό της και από πάρα πολλές απόψεις ήταν τελείως ξένοι μεταξύ τους.

«Πάμε πρώτα να πάρουμε μιλκσέικ, να θυμηθούμε τα παλιά;» ρώτησε ο Σαμ χτυπώντας τον φιλικά στο μπράτσο.

Ο Κίερν χαμογέλασε. «Γιατί όχι;»

Πήραν τα μιλκσέικ τους και βγήκαν από το εμπορικό κέντρο, με κατεύθυνση τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό του Νιουκάσλ. Η διαδρομή του μετρό μέχρι το αεροδρόμιο κρατούσε κάτι λιγότερο από μισή ώρα. Κάποιοι από τους επιβάτες τούς έριχναν περίεργα βλέμματα. Φαίνεται πως δύο

αγόρια, το ένα ψηλόλιγνο με σκουλαρίκια στο πρόσωπο και το άλλο πιο κοντό και γεροδεμένο, αμφότερα με μαύρα σκισμένα τζιν και φαρδιά μαύρα φούτερ, το ένα με μαύρα βαμμένα μαλλιά που έπεφταν στα μάτια του και το άλλο με μπλε μαλλιά στο ίδιο μήκος, και τα δύο να πίνουν μιλκσέικ από ριγέ καλαμάκια, ήταν μάλλον ασυνήθιστο θέαμα. Αν μη τι άλλο, σίγουρα δεν έμοιαζαν με τους συνηθισμένους επιβάτες που κατευθύνονταν προς το αεροδρόμιο. Η εμφάνισή τους αντικατόπτριζε ακριβώς αυτό που ήταν –σκριμάδες–, παρόλο που σχεδόν οποιοσδήποτε τους έβλεπε θα τους χαρακτήριζε «εμο», δίχως να διανοείται το χάσμα διαφορών ανάμεσα στις δυο φυλές.

«Για δες τους πώς μας κοιτάζουν» είπε χαμηλόφωνα ο Σαμ. «Όλοι τους ντυμένοι όμοια: με κοστούμια, γραβάτες και γυαλιστερά δερμάτινα παπούτσια, με ακριβά σακίδια, που δεν έχουν δει ούτε μια φορά δάσος ή βουνοπλαγιά. Είναι λες και φοράνε την ίδια στολή».

«Ναι» είπε ο Κίερον, διασκεδάζοντας με το γεγονός πως ο Σαμ δεν έδειχνε ν' αντιλαμβάνεται την ειρωνεία των ίδιων του των λόγων. «Ευτυχώς που τα δικά μας ρούχα δείχνουν ξεχωριστή προσωπικότητα». Αυτό που σκέφτηκε, αλλά κράτησε για τον εαυτό του, ήταν πως το μόνο δάσος που είχαν δει οι δυο τους ήταν απ' το παράθυρο του λεωφορείου, ενώ η μοναδική φορά που αντίκρισαν πραγματικό βουνό ήταν στην τηλεόραση.

Στο αεροδρόμιο του Νιουκάσλ ακολούθησαν τις πινακίδες μέχρι τις αφίξεις. Ο Κίερον παρατήρησε πως, εδώ και κάποια ώρα, ένας δυο σεκιουριτάδες τούς είχαν πάρει στο κατόπι, παρακολουθώντας τις κινήσεις τους. Το παρατήρησε κι ο Σαμ.

«Ναι, λες κι οι τρομοκράτες θα ντύνονταν όπως εμείς»
είπε περιφρονητικά. «Ηλίθιοι!»

«Μου φαίνεται πιο πιθανό να θεωρούν ότι κουβαλάμε ναρκωτικά» σχολίασε ο Κίερν «ή ότι πρόκειται να συναντήσουμε κάποιον άλλον που τα κουβαλάει».

«Δηλαδή αντιδρούν μόνο και μόνο με βάση την εμφάνισή μας; Μα αυτό απαγορεύεται! Απαράδεκτο! Ανθρώπινα δικαιώματα δηλαδή εγώ δεν έχω;»

«Ναι, για πες το σ' αυτούς» του πέταξε ο Κίερν. Έκανε μια παύση και μετά πρόσθεσε: «Δε φαντάζομαι να 'χεις πάνω σου κάνα από εκείνα τα ενεργειακά ποτά που 'ναι φουλ στην καφεΐνη, ε; Ρωτάω απλά σε περίπτωση που σε γδύσουν για σωματικό έλεγχο».

«Ναι, ρε, γελάσαμε τώρα».

Σταμάτησαν για να συμβουλευτούν μια οθόνη κρεμασμένη σε μια κολόνα, όπου αναγράφονταν οι αναμενόμενες αφίξεις. Η πτήση από Ντουμπάι έφυγε στην ώρα της και θα προσγειωνόταν σ' ένα μισάωρο. Αγνοώντας τους σεκιουριτάδες που τους παρακολουθούσαν από απόσταση, βολεύτηκαν σε δυο καθίσματα της αίθουσας αφίξεων και περίμεναν. Οι επιβάτες που είχαν καταφτάσει από διάφορους μακρινούς προορισμούς έμπαιναν από ένα άνοιγμα στη μια πλευρά της αίθουσας ανοιγοκλείνοντας τα μάτια τους και κινούνταν κατά μήκος ενός περιφραγμένου χώρου, μέχρι να φτάσουν στα στίφη ενθουσιασμένων συγγενών ή σοφέρ, που περίμεναν να τους προϋπαντήσουν. Μερικοί από τους συγγενείς κράταγαν μπαλόνια και σημαιάκια. Οι σοφέρ κρατούσαν ταμπέλες όπου ήταν γραμμένα με μαρκαδόρο τα ονόματα των επιβατών τους. Το τελευταίο που έπρεπε να κάνουν οι νεοαφι-

χθέντες ήταν να διασχίσουν μια περιοχή με προϊόντα duty-free, όπου πουλούσαν αλκοολούχα ποτά, αρώματα και κούτες με τσιγάρα.

«Ποιος σχεδίασε αυτά τα καθίσματα;» ρώτησε ενοχλημένος ο Σαμ, καθώς στριφογύριζε και πάλευε να βολευτεί. «Δεν μπορείς να ξαπλώσεις εδώ πάνω, γιατί σ' εμποδίζουν τα μπράτσα που έχουν ανάμεσα. Στα μαθήματα TED του σχολείου εγώ θα τα 'φτιαχνα καλύτερα».

«Νομίζω πως αυτό είναι το νόημα» του απάντησε ο Κίερν. «Δε θέλουν ανθρώπους ξαπλωμένους, να ροχαλίζουν και να τους τρέχουν τα σάλια. Κάτι τέτοιο θα έκανε το μέρος να δείχνει ακατάστατο».

«Μα είναι το ένα μέρος όπου αυτό ακριβώς θέλει να κάνει ο κόσμος. Αν έχεις τέσσερις ώρες αναμονή για να πάρεις πτήση με ανταπόκριση, τι στην ευχή θα κάνεις; Θα κάθεται με την πλάτη ίσια και τα χέρια σταυρωμένα, κοιτάζοντας ευθεία μπροστά;»

Ο Κίερν έριξε μια ματιά γύρω τους. «Νομίζω πως το σχέδιο είναι να περνάς την ώρα σου αγοράζοντας ακριβά πράγματα στα μαγαζιά».

Γύρω στα πέντε λεπτά πριν προσγειωθεί η πτήση της Μπεξ, ο Κίερν έβγαλε από την τσέπη του τα γυαλιά και το ακουστικό του ΛΕΠΥ και τα φόρεσε. Τα γυαλιά θα μπορούσαν να είναι ένα οποιοδήποτε ζευγάρι από κατάσταση οπτικών, όμως οι φακοί δεν ήταν απλά διάφανο γυαλί: Λειτουργούσαν ως μικροσκοπικές οθόνες υπολογιστή, προβάλλοντας πληροφορίες και μεταδίδοντας στον χρήστη ό,τι έβλεπε ένα δεύτερο ζευγάρι γυαλιών, με τα οποία ήταν συνδεδεμένοι. Στην περίπτωση του Κίερν, αυτά ήταν τα γυαλιά της Μπεξ. Δεν

μπορούσε φυσικά να τα φοράει κατά τη διάρκεια της πτήσης –υπήρχαν περιορισμοί σχετικά με τις συσκευές που είχαν τη δυνατότητα εκπομπής όσο το σκάφος βρισκόταν στον αέρα–, όμως ο Κίερν υποπτευόταν πως θα τα φορούσε αμέσως μόλις προσγειωνόταν. Είχε δίκιο. Εφτά λεπτά αργότερα άκουσε στο αυτί του έναν ήχο ειδοποίησης σαν καμπανάκι και τα γυαλιά ζωντάνεψαν. Στο κέντρο του οπτικού του πεδίου εμφανίστηκε μια ημιδιάφανη, ορθογώνια οθόνη, μέσα από την οποία μπορούσε ακόμη να διακρίνει την αίθουσα αφίξεων. Από την προβολή των γυαλιών έβλεπε το πίσω μέρος ενός καθίσματος αεροπλάνου, με μια ενσωματωμένη οθόνη που έδειχνε έναν χοντροκομμένο παγκόσμιο χάρτη κι ένα αεροπλάνο ακριβώς πάνω από το Νιουκάσλ. Αν η κλίμακα ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα, το αεροπλάνο θα έπρεπε να επισκιάζει ολόκληρη τη Βρετανία.

Το ακουστικό του Κίερν γέμισε ξαφνικά το αυτί του με παράσιτα, τα οποία ακολούθησε η φωνή μιας γυναίκας που έλεγε: «...στο διεθνές αεροδρόμιο του Νιουκάσλ. Η τοπική θερμοκρασία είναι επτά βαθμοί Κελσίου, με μεγάλες πιθανότητες για βροχή».

Ο Κίερν σκέφτηκε πως αυτή ήταν πραγματικά μια σύνομη και περιεκτική περιγραφή του Νιουκάσλ.

«Παρακαλούμε να μη λύσετε τις ζώνες σας μέχρι ο κυβερνήτης να σβήσει τις φωτεινές ενδείξεις. Σας ευχαριστούμε που πετάξατε μαζί μας και ευχόμαστε να σας ξαναδούμε σε κάποια από τις πτήσεις μας».

«Όχι, αν περνάει από το χέρι μου» μουρμούρισε η Μπεξ.

«Άσχημη πτήση;» ρώτησε ο Κίερν.

«Στενό κάθισμα, άνοστο φαγητό, μωρά να κλαίνε, όμως

έκανα μια όμορφη συζήτηση με τη γυναίκα που καθόταν δίπλα μου... Κίερον;» είπε η Μπεξ. «Στο αεροδρόμιο είσαι;»

«Η Μπεξ είναι;» ρώτησε ο Σαμ. «Σου μιλάει; Πες της γεια από εμένα».

«Ο Σαμ λέει “γεια”» είπε ο Κίερον. «Ναι, εδώ είμαι. Κι οι δύο είμαστε εδώ. Περιμένουμε στις αφίξεις».

«Ωραία. Σε λίγα λεπτά θα έχω βγει, αν δεν έχει ουρά στον έλεγχο διαβατηρίων». Κόμπιασε για μια στιγμή. «Πώς είσαι; Συνήλθες απ’ αυτό που συνέβη στο... μέρος όπου έκανες... ό,τι έκανες;»

Δεν ήθελε να πει περισσότερα, σε περίπτωση που τύχαινε κάποιος να την ακούει, όμως ο Κίερον κατάλαβε τι εννοούσε. Ήθελε να μάθει αν είχε συνέλθει από το γεγονός ότι είχε βάλει φωτιά σε μια βάση που χρησιμοποιούνταν από νεοφασίστες προκαλώντας ηλεκτροπληξία σ’ έναν απ’ αυτούς, πριν προλάβει να τον πυροβολήσει. Αυτό ήταν το «μέρος» κι αυτά ήταν όσα είχε κάνει.

«Ναι» της είπε και συνειδητοποίησε πως το εννοούσε. Δεν ήταν λες και το μυαλό του προσποιούνταν πως όλα ήταν ένα όνειρο ή κάτι τέτοιο. Ήξερε τι είχε συμβεί, ήξερε τι είχε κάνει, αλλά ήταν περήφανος γι’ αυτό. Δεν μπορούσε ν’ αντιληφθεί κάποιου είδους τραύμα από αυτές τις αναμνήσεις. «Ναι, μια χαρά. Είμαι πολύ καλά, αλήθεια».

«Και ο Σαμ;»

Είχε μπλεχτεί κι ο Σαμ σ’ αυτή την ιστορία – για την ακρίβεια, είχε πιαστεί αιχμάλωτος από τη φασιστική οργάνωση Αίμα και Χώμα. «Καλά είναι, απλά λίγο στριφνός».

Στο ακουστικό του ο Κίερον άκουσε τη φωνή της αεροσυνοδού να λέει: «Κυρίες και κύριοι, μπορείτε τώρα...» Τα υπό-

λοιπα λόγια της πνίγηκαν από τον ήχο εκατοντάδων ανθρώπων να προσπαθούν ταυτόχρονα να σηκωθούν και ν' ανοίξουν τα ντουλαπάκια χειραποσκευών από πάνω τους.

«...Μπράντλεϊ;» μισοάκουσε ο Κίερν μια ερώτηση της Μπεξ.

«Συγγνώμη, δεν άκουσα τι είπες».

Μίλησε πιο δυνατά, για ν' ακουστεί μέσα στον σαματά της καμπίνας του αεροπλάνου: «Ο Μπράντλεϊ, λέω, πώς είναι;».

«Είναι... ΟΚ».

«Απλά ΟΚ;» Άκουγε την ανησυχία στη φωνή της.

«Πονοκέφαλοι, λίγο θολή όραση, α... και φυσικά οι λιποθυμίες».

«Πρέπει να τον δω άμεσα». Τώρα η Μπεξ είχε σηκωθεί και στριμωχνόταν ανάμεσα σε άλλους επιβάτες για να βγει από το αεροπλάνο όσο το δυνατόν πιο σύντομα.

«Το φανταστήκαμε ότι αυτό θα ήθελες. Με το μετρό θέλουμε είκοσι πέντε λεπτά να επιστρέψουμε στην πόλη, κι ύστερα άλλα σαράντα πέντε λεπτά με το λεωφορείο μέχρι το διαμέρισμα της αδερφής του Σαμ. Δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το τζιπ» πρόσθεσε απολογητικά. «Αν πιάσουνε τον Σαμ να το οδηγεί, θα βρούμε σοβαρό μπελά».

«Δε σκοπεύω να πάρω ούτε το μετρό ούτε το λεωφορείο» είπε αποφασιστικά η Μπεξ, βγαίνοντας από το σκάφος στη φυσούνα που το συνέδεε με το κτίριο του αεροδρομίου. «Θα νοικιάσω ένα αμάξι – ένα που να μην τραβάει την προσοχή».

«Α» είπε ο Κίερν. Αυτό δεν του είχε περάσει απ' το μυαλό. «Ίσως έπρεπε να μην είχαμε βγάλει εισιτήρια μετ' επιστροφής».

Πλησίασε μαζί με τον Σαμ το διαχωριστικό μεταξύ των

νεοαφιχθέντων κι εκείνων που τους περίμεναν. Κάθε τόσο άκουγε τσιρίδες ενθουσιασμού από ανθρώπους που συναντιόνταν για πρώτη φορά ύστερα από χρόνια. Με την άκρη του ματιού του είδε έναν νεαρό που χοροπήδαγε ανυπόμονα από το ένα πόδι στο άλλο, καθώς σάρωνε με το βλέμμα του όσους έμπαιναν στην αίθουσα. Είδε μια κοπέλα με ασιατικά χαρακτηριστικά να μπαίνει από το άνοιγμα. Μόλις είδε τον νεαρό κι άρχισαν να τρέχουν ο ένας προς τον άλλο, η έκφραση λατρείας στα πρόσωπά τους του έδωσε μια μικρή σουβλιά στην καρδιά. Άραγε θα ένωθε ποτέ κανείς έτσι και για αυτόν;

«Λες να μας πάρει τίποτα από τα duty-free;» ρώτησε ο Σαμ.

«Τι;»

«Η Μπεξ. Μέχρι να φτάσει σε εμάς θα πρέπει να περάσει δίπλα απ' όλα αυτά τα ποτά. Μήπως να της έλεγες να μας πάρει ένα μπουκάλι αμαρέτο; Θέλω να πω, κάτι δεν πρέπει να κερδίσουμε κι εμείς που σώσαμε τον κόσμο;»

Ο Κίερον κούνησε το κεφάλι, σαν να μην μπορούσε να πιστέψει αυτό που άκουγε. «Αν μπορούσες δηλαδή να ζητήσεις οτιδήποτε, θα ζηταγες αυτό; Αμαρέτο;»

«Ναι, γιατί; Έχει γεύση αμυγδαλόπαστας. Μ' αρέσει η αμυγδαλόπαστα».

«Δεν πρόκειται να της ζητήσω να μας πάρει ποτά, αλλά, αν το έκανα, θα ήταν κάτι πιο ψαγμένο από αμαρέτο». Σκέφτηκε τι θα μπορούσε να πίνει μια ανεξάρτητη πράκτορας που δούλευε για τη ΜΙ6. «Ίσως ένα ουίσκι δέκα ετών και μονής απόσταξης».

Ο Σαμ ρουθούνησε. «Δε θα μπορούσες να ξεχωρίσεις το καλό ουίσκι απ' αυτά τα ανάμεικτα που πουλάνε στα βενζινάδικα».

Η ημιδιάφανη εικόνα στα γυαλιά ΛΕΠΥ του Κίερον έδειχνε πως η Μπεξ μάλλον κατευθυνόταν προς το άνοιγμα για τις αφίξεις, όπως αυτό φαινόταν από την άλλη μεριά. Πήγε στην άλλη άκρη του διαχωριστικού, ώστε να βρίσκεται στο οπτικό της πεδίο τη στιγμή που θα έμπαινε στον κυρίως χώρο των αφίξεων. Την είχε δει μια δυο φορές φευγαλέα από αντανάκλασεις σε καθρέφτες ή παράθυρα, κι έτσι ήξερε ότι θα την αναγνώριζε.

Για μερικά δευτερόλεπτα το μυαλό του παρέλυσε εξαιτίας ενός αλλόκοτου φαινομένου διπλής όρασης: Από τη μία έβλεπε τα πρόσωπα των ανθρώπων που πλησίαζαν προς το μέρος του, δείχνοντας κουρασμένοι αλλά χαρούμενοι που είχαν προσγειωθεί, ενώ ταυτόχρονα έβλεπε το πίσω μέρος του κεφαλιού τους στην οθόνη του ΛΕΠΥ. Πάλεψε για μια στιγμή να καταλάβει τι πραγματικά έβλεπε και κυρίως από ποια μεριά το έβλεπε. Τότε οι άνθρωποι άρχισαν να πηγαίνουν δεξιά ή αριστερά σχηματίζοντας ένα κενό και βρέθηκε να κοιτάζει ταυτόχρονα μια νεαρή γυναίκα που τον κοίταζε παραξενεμένη, καθώς και τον εαυτό του μέσα από τα μάτια της – ή τα γυαλιά της, τέλος πάντων.

Η εικόνα του εαυτού του τον σόκαρε: ένας κοκαλιάρης έφηβος, με μάγουλα και μύτη ελαφρώς κοκκινισμένα από την ακμή, και μαύρα μαλλιά με φράντζες να κρέμονται μπρος στα μάτια του. Μα όντως έπλεαν έτσι τα ρούχα πάνω του; Ήταν όντως οι μπότες του τόσο χοντροκομμένες;

Προσπάθησε να εστιάσει την προσοχή του στην κοπέλα. Είχε το ίδιο ύψος με αυτόν, τα μαλλιά της ήταν καστανά και πιασμένα σε αλογοουρά, είχε εντυπωσιακά πράσινα μάτια και σκόρπιες φακίδες στη μύτη. Στον ώμο της είχε χαλαρά

κρεμασμένο ένα σακίδιο και πίσω της έσερνε μια μικρή, σκληρή βαλίτσα με ροδάκια. Ήρθε και στάθηκε μπροστά του. Η γωνία του στόματός της σχημάτισε ένα μικρό μειδίαμα.

Ήθελε να της πει κάτι βαρυσήμαντο, κάτι ουσιώδες, όμως τίποτα δεν του ερχόταν στο μυαλό. Ένα απλό «γεια» δεν έκανε για μια τέτοια περίπτωση. Αντ' αυτού, έπιασε τον εαυτό του ν' ανασύρει κάτι από τα μισοξεχασμένα μαθήματα αγγλικών και είπε: «Κακό συναπάντημα στο σεληνόφως, περήφανη Τιτάνια».

Τι; Δεν μπορούσε να πιστέψει τι είχε ξεστομίσει, και προς μεγάλη του φρίκη είδε την Μπεξ να τον κοιτάζει καλά καλά. Τι είχε κάνει ο ανόητος; Έπειτα όμως τη θέση εκείνης της έκφρασης πήρε ένα πλατύ χαμόγελο. «Πώς! Ο ζηλιάρης Όμπερον!» αποκρίθηκε εκείνη. «Νεράιδες, σκορπίστε ευθύς!»* Ύστερα από τόσο καιρό που άκουγε τη φωνή της μέσα από τ' ακουστικό με υπόβαθρο τα παράσιτα, έμεινε έκπληκτος από το πόσο βαθιά και ζεστή ήταν.

Ο Κίερν πήρε μια βαθιά ανάσα. Δεν τα είχε θαλασώσει!

Ο Σαμ, που στεκόταν δίπλα του, έσμιξε τα φρύδια προβληματισμένος. «Μιλάτε με κάποιου είδους κώδικα;» ρώτησε.

«Απλά σπάμε τον πάγο» είπε η Μπεξ, βγάζοντας τα γυαλιά και το μικροσκοπικό ακουστικό της.

Δίχως να γνωρίζει αν η επόμενη φυσιολογική κίνηση ήταν μια χειραψία, ο Κίερν της έτεινε αμήχανα το χέρι. Αντ' αυτού, εκείνη έκανε ξαφνικά ένα βήμα μπροστά, αφήνοντας

* Ο διάλογος είναι από την πρώτη σκηνή στο *Όνειρο θερινής νυκτός* του Σαίξπηρ, όπου συναντιούνται οι δύο τσακωμένοι βασιλείς των Ξωτικών και των Νεράιδων, ο Όμπερον και η Τιτάνια.

το λουρί του σακιδίου και το χερούλι της βαλίτσας, και τύλιξε τα χέρια της γύρω του σε μια σύντομη αγκαλιά. Το μάγουλό της ακούμπησε στο δικό του. Ήταν ζεστό και μαλακό.

«Νιώθω σαν να σε γνωρίζω κι όμως όχι» του είπε κάνοντας ένα βήμα πίσω.

«Σχέσεις εξ αποστάσεως...» είπε εκείνος. Πάνω από τον ώμο της είδε τον νεαρό Άγγλο και την Ασιάτισσα, που ήταν ακόμη αγκαλιασμένοι. «Να σου πω» συνέχισε, αναγκάζοντας τον εαυτό του ν' ακουστεί χαλαρός, «μήπως πεινάς; Θες να πάμε να φάμε τίποτα;».

«Αν βρω κάπου να πάρω έναν καφέ κι ίσως ένα κρουασάν στο χέρι, θα είμαι ΟΚ». Έριξε μια ματιά στον Σαμ και τον πλησίασε, αγκαλιάζοντάς τον κι εκείνον εξίσου σύντομα. «Εσύ πρέπει να είσαι ο Σαμ. Σ' ευχαριστώ για όλη τη βοήθεια που μας έδωσες και τα ρίσκα που πήρες για να το κάνεις».

Ο Σαμ ανασήκωσε τους ώμους, με τα μάτια καρφωμένα στο έδαφος. «'Ντάξει, κανένα πρόβλημα».

«Θα πάρω εγώ τη βαλίτσα σου» είπε ο Κίερν πιάνοντας το χερούλι και τραβώντας την προς ένα κιόσκι που πουλάγε καφέ. Χρειάστηκαν μόνο λίγα λεπτά για να βρεθεί η Μπεξ μ' έναν καφέ κι ένα κρουασάν στο χέρι. Ύστερα οδήγησε τ' αγόρια στα γραφεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων. Ήταν τέσσερα στη σειρά, το καθένα από διαφορετική εταιρεία. Ο Κίερν αναρωτήθηκε γιατί υπήρχαν τόσο πολλά. Λογικά όλα νοίκιαζαν αμάξια στην ίδια τιμή, ειδάλλως τα πιο ακριβά θα είχαν χρεοκοπήσει.

Αφού τα κανόνισε όλα, η Μπεξ κατευθύνθηκε προς το πάρκινγκ, με τον Κίερν και τον Σαμ να την ακολουθούν. Όταν έφτασε δίπλα της ο Κίερν, της ψιθύρισε: «Πλαστή ταυτότητα;».

Από καθαρό ένστικτο, η Μπεξ κοίταξε γύρω της για να βεβαιωθεί πως κανείς δε βρισκόταν αρκετά κοντά για να τους ακούσει. Έπειτα έγνεψε καταφατικά: «Έχω πολλές. Τη συγκεκριμένη δεν τη γνωρίζουν οι εργοδότες μου στην ΑΤΡΟΜΥΤΥ. Δεν έχω ιδιαίτερη όρεξη να πάρουν είδηση πως βρίσκομαι πίσω στη χώρα – τουλάχιστον όχι μέχρι να ξεκαθαρίσει η κατάσταση».

Να ξεκαθαρίσει η κατάσταση. Ήταν ένας μάλλον αθώος τρόπος για ν' αναφερθεί στο γεγονός ότι κάποια μέσα στην Αντιτρομοκρατική Ομάδα Μυστικών Υπηρεσιών (Απομακρυσμένης) Τεχνολογικής Υποστήριξης ήταν προδότρια και συνεργαζόταν με την εξτρεμιστική, φασιστική οργάνωση Αίμα και Χώμα. Η Μπεξ ήθελε προφανώς να βρει κάποιον τρόπο να την αντιμετωπίσει, πριν ενημερώσει την ΑΤΡΟΜΥΤΥ πως είχε επιστρέψει. Απ' όσο γνώριζε ο Κίερον, στην πραγματικότητα η ίδια και ο συνεργάτης της, ο Μπράντλεϊ Μάρσαλ, ήταν ανεξάρτητοι πράκτορες. Έχοντας περάσει τον έλεγχο ασφαλείας και όντας εξαιρετικά εκπαιδευμένοι, η Μπεξ και ο Μπράντλεϊ μπορούσαν, όποτε χρειαζόταν, να κάνουν δουλειές για τη ΜΙ6, κι έπειτα πολύ βολικά να εξαφανίζονται. Ήταν ένας φτηνός και αποτελεσματικός τρόπος διαχείρισης ενός προοδευτικά όλο και πιο διασπασμένου κι επικίνδυνου κόσμου – τουλάχιστον απ' όσο μπορούσε να καταλάβει ο Κίερον.

Μόλις έφτασαν στο πάρκινγκ, κατευθύνθηκαν προς το σημείο που προοριζόταν μόνο για τα ενοικιαζόμενα αμάξια. Όλα γυάλιζαν σαν να ήταν φρεσκοπλυμένα – που μάλλον ήταν. Ο Κίερον κοίταξε με καημό τα μαύρα, κομψά αυτοκίνητα πολυτελείας που προσπερνούσαν, όμως η Μπεξ σταμάτησε δίπλα σ' ένα λευκό Kia.

«Ωωω» είπε ο Σαμ. «Για εμάς δεν έχει Aston Martin. Πράκτορες με Αμάξι σε Λογική Τιμή».

«Μπες μέσα, ρε» γρύλισε ο Κίερον.

Μόλις μπήκαν, η Μπεξ γύρισε και τους είπε: «Λοιπόν, έχοντας κατά νου πως δεν έχω ξαναβρεθεί ποτέ στο Νιου-κάσλ, ποιος απ' τους δυο σας θα είναι ο πλοηγός μου;».

«Εγώ!» είπαν ταυτόχρονα ο Σαμ κι ο Κίερον.

Η Μπεξ αναστέναξε. «Α, κατάλαβα, έτσι πάει. Δε θέλω καβγάδες, παιδάκια. Απλά πείτε μου πού πηγαίνω».

«Στο διαμέρισμα της αδερφής μου» είπε ο Σαμ από το πίσω κάθισμα. «Εκεί έχουμε κρύψει τον Μπράντλεϊ».

«Είναι τώρα εκεί η αδερφή σου;»

«Όχι, είναι στη δουλειά». Έκανε μια παύση. «Δεν ξέρει τι δουλειά κάνει πραγματικά ο Μπράντλεϊ. Νομίζει πως είναι τεχνικός υπολογιστών. Της είπαμε πως τον δείρανε καθώς προσπαθούσε να προστατέψει μια κοπέλα στο πάρκο».

«Καλά κάνετε. Άλλωστε είναι ικανός να κάνει όντως κάτι τέτοιο». Η Μπεξ έβαλε μπρος τ' αμάξι κι έριξε μια γρήγορη ματιά στο σύστημα χειρισμού. «Είπες πως είναι νοσοκόμα, σωστά;»

«Σωστά» είπε ο Κίερον. «Τις τελευταίες μέρες φροντίζει τον Μπράντλεϊ, για να βεβαιωθεί πως δεν έχει υποστεί κάποια μόνιμη βλάβη από την επίθεση στο εμπορικό και... και τον ξυλοδαρμό».

Καθώς πρόφερε αυτά τα λόγια, παρακολουθούσε το πρόσωπο της Μπεξ. Δεν υπήρξε κάποια αλλαγή που μπορούσε να εντοπίσει με βεβαιότητα – ούτε μορφασμός ούτε συνοφρύωμα από ανησυχία. Ίσως ήταν απλά κάποια αλλαγή στο φως που έμπαινε από τα παράθυρα του αυτοκινήτου, όμως ο Κίερον

είχε την αίσθηση πως όποιοι ήταν υπεύθυνοι για όσα συνέβησαν στον φίλο της καλά θα έκαναν να προσέχουν. Η Μπεξ θα τους κυνηγούσε και δεν είχε σκοπό να τους φερθεί ευγενικά.

Βέβαια ο Κίερν είχε ήδη «τηγανίσει» τον έναν απ' αυτούς, πράγμα που λογικά του έδινε ακόμα μερικούς πόντους με την Μπεξ. Χαμογέλασε.

«Εκτιμώ όσα έκανε η αδερφή σου, όμως πρέπει να πάρω τον Μπράντλεϊ από εκεί το συντομότερο δυνατόν» είπε η Μπεξ. «Όσο περίμενα τις ανταποκρίσεις μου στα αεροδρόμια του Δελχί και του Ντουμπάι, έψαξα λίγο στο ίντερνετ και νοίκιασα ένα διαμέρισμα στο κέντρο της πόλης. Προς το παρόν θα χρησιμοποιούμε αυτό ως βάση μας». Λοξοκοίταξε τον Κίερν. «Και όταν λέω “βάση μας”, εννοώ εμένα και τον Μπράντλεϊ. Εκτιμούμε όλα όσα κάνετε για εμάς, όμως δεν μπορώ να σας θέσω σε άλλον κίνδυνο».

Αν και το περίμενε, η καρδιά του Κίερν βούλιαξε. «Μπορούμε τουλάχιστον να ερχόμαστε για επίσκεψη;» ρώτησε.

Η Μπεξ χαμογέλασε ελαφρά. «Ναι, μπορείτε να μας επισκέπτεστε, αλλά όχι πάρτι και τέτοια, ε; Σας ξέρω εσάς τους έφηβους». Στρέφοντας ξανά την προσοχή της στο αμάξι, ξεπάρκαρε και βγήκε από το πάρκινγκ. Έπειτα πρόσθεσε πιο σιγανά: «Στο κάτω κάτω, δεν πάει πολύς καιρός που ήμουν κι εγώ έφηβη, αν και μερικές φορές νιώθω λες κι έχουν περάσει αιώνες».

Ο Κίερν κι ο Σαμ κατάφεραν τελικά να καθοδηγήσουν την Μπεξ από το αεροδρόμιο στην πλευρά του Νιουκάσλ όπου έμενε η Κόρντνεϊ. Η Μπεξ ήταν καλή οδηγός. Δεν πήγαινε πολύ γρήγορα, αλλά είχε πάντα τον νου της στον γύρω χώρο, ώστε να εκμεταλλεύεται τα ανοίγματα και τις αλλαγές

στην επιτρεπόμενη ταχύτητα κυκλοφορίας. Επίσης έλεγχε διαρκώς όλους τους καθρέφτες του αυτοκινήτου. Ο Κίερν δεν ήταν βέβαιος αν οδηγούσε απλά προσεκτικά ή αν βρισκόταν σε διαρκή εγρήγορση σε περίπτωση που κάποιος τους ακολουθούσε. Ίσως λιγάκι κι απ' τα δύο. Υποπτευόταν πως, ύστερα από κάποιον καιρό, όλα όσα διδάσκονταν οι πράκτορες τους γίνονταν δεύτερη φύση. Ζούσαν έχοντας διαρκώς τον νου τους για πράγματα που απέκλιναν από την κανονικότητα: προειδοποιήσεις πως ο κόσμος τους μπορεί ξαφνικά να ερχόταν τα πάνω κάτω.

Ήταν λιγάκι σαν να ήσουν σκριμάς ή εμπο σε μια πόλη που δεν εκτιμούσε όσους ντύνονταν ή συμπεριφέρονταν διαφορετικά, σκέφτηκε μελαγχολικά. Τόσο ο ίδιος όσο και ο Σαμ είχαν συνηθίσει να έχουν τον νου τους για σημάδια ότι άλλοι έφηβοι κοντά τους ετοιμάζονταν να τους τραμπουκίσουν: ν' αρχίσουν να τους βρίζουν, να τους κυνηγήσουν ή ακόμη και να τους επιτεθούν.

Κάποια στιγμή η Μπεξ πάركαρε, σε απόσταση μερικών εκατοντάδων μέτρων από το οικοδομικό τετράγωνο που βρισκόταν το διαμέρισμα της Κόρτνεϊ.

«Άντε λοιπόν» είπε παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Πάμε να δούμε σε τι κατάσταση είναι».

Ο Σαμ τούς οδήγησε στο εσωτερικό και ανέβηκε πρώτος τις σκάλες μέχρι το διαμέρισμα όπου έμενε η αδερφή του. Ψαχούλεψε στην τσέπη του κι έβγαλε μια αρμαθιά κλειδιά. Ο Κίερν τον παρακολούθησε έκπληκτος να τα ξεδιαλέγει αναζητώντας το σωστό.

«Έτοι, από περιέργεια δηλαδή, σε πόσα μέρη μένεις;» ρώτησε τον φίλο του.

Ο Σαμ τού έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα. «Μόνο στο διαμέρισμα μου κι εδώ».

«Οπότε τι 'ναι όλα αυτά τα κλειδιά;»

«Είναι απλά... έχουν μαζευτεί με τα χρόνια, εντάξει; Σταμάτα να με κατακρίνεις».

Επιτέλους βρήκε το σωστό κλειδί. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε, ακολουθούμενος από τον Κίερον και την Μπεξ.

«Μπράντλεϊ;» φώναξε. «Ο Σαμ είμαι. Έφερα μαζί τον Κίερον και την Μπεξ».

Καμία απάντηση.

«Μπράντλεϊ, είσαι εδώ;»

Πάλι τίποτα.

«Ίσως βγήκε έξω» είπε με επιφύλαξη ο Κίερον.

Ο Σαμ συνέχισε κατά μήκος του μικρού διαδρόμου και άνοιξε την πόρτα που έβγαζε στο καθιστικό, με τον Κίερον και την Μπεξ ακριβώς πίσω του.

Το φως του απογευματινού ήλιου έμπαινε μέσα από τα μεγάλα παράθυρα, φωτίζοντας το κορμί του Μπράντλεϊ, που ήταν σωριασμένο μπρούμυτα στο ξύλινο πάτωμα.

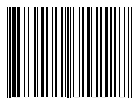

«Σ' τα λέω όλα αυτά τώρα, διότι θέλω κάποιος να γνωρίζει πόσο έξυπνα σχεδίασα τα πάντα και κυρίως επειδή θα είσαι νεκρός μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες, μόλις μας πεις για ποιον δουλεύεις».

Μια σειρά από μέλη του προσωπικού του Ινστιτούτου Γκόλντφιντς βρίσκονται νεκρά. Το ινστιτούτο είναι ένα ερευνητικό κέντρο στο Αλμπουκέρκι των ΗΠΑ, όπου κατασκευάζονται άκρως απόρρητα οπλικά συστήματα για τον Βρετανικό Στρατό, την MI-6 και την ΑΤΡΟΜΥΤΥ. Στην Μπεξ ανατίθεται να ερευνήσει κατά πόσο οι θάνατοι αυτοί αποτελούν απειλή για τα βρετανικά συμφέροντα. Υπάρχει όμως ένα πρόβλημα: η Επικεφαλής Ασφαλείας στο Γκόλντφιντς είναι παλιά συμφοιτήριά της. Η Μπεξ αναγκάζεται να επιστратεύσει ξανά τον Κίερν, για να εισχωρήσει στο ινστιτούτο υιοθετώντας την πλαστή ταυτότητα ενός εφήβου που είναι διάνοια στους υπολογιστές.

Καθώς η Μπεξ ερευνά τους θανάτους των υπαλλήλων, κάτι πιο σατανικό αρχίζει να διαφαίνεται από πίσω τους – κάτι το οποίο δεν απειλεί μονάχα τον Κίερν, ο οποίος απάγεται από το ινστιτούτο και μεταφέρεται στα κεντρικά τους στο Τελ Αβίβ, αλλά και ολόκληρη την Ανατολική Ευρώπη...

ISBN:978-618-03-1752-7

9 786180 317527

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81752